Книга Суддів 16

Самсон зриває браму в Газі 1-3; Самсон та Даліла 4-22; смерть Самсона 23-31

1 Пішов раз Самсон у Газу й, побачивши там блудницю, зайшов до неї.

2 Сказали людям Гази: “Самсон прийшов сюди.” І обсіли вони його, й усю ніч робили засідку на нього в міській брамі. Сиділи всю ніч тихо, кажучи: “Почекаймо, покіль розвидниться, й тоді його вб'ємо.”

3 Самсон спав собі до півночі а опівночі встав, ухопив за крила міської брами та за обидва одвірки й, вирвавши їх разом із засувом, поклав собі на плечі та й виніс на верх гори, що стоїть проти Хеврону.

4 Потім полюбив він одну жінку в долині Сорек, на ім'я Даліла.

5 Прийшли до неї князі філістимлянські та й кажуть: “Зведи його та вивідай, у чому завіряється його велика сила й чим би ми могли його подужати й зв'язати, аби упокорити, - і ми дамо тобі по одинадцять сот шеклів кожний.”

6 І сказала Даліла до Самсона: “Скажи мені, благаю, в чому полягає твоя велика сила й чим тебе можна було б зв'язати, щоб тебе упокорити?”

7 Самсон відказав їй: “Якби мене зв'язали сімома сировими, невисушеними жилами, я став би, як інші люди, малосилком.”

8 І принесли їй князі філістимлянські сім сирових, ще не засохлих жил, і вона зв'язала його ними.

9 В кімнаті ж у неї сиділа засідка; і кликнула Даліла до нього: “Самсоне! Філістимляни на тебе!” І порвав він жили, як рветься нитка з клоччя, коли вогонь вчує. І в чому полягала його сила, не вдалося довідатись.

10 Присікалась тоді Даліла до Самсона: “Так оце ти насміявсь із мене, сказав мені неправду! Та тепер уже скажи мені, прошу тебе, чим тебе можна б було зв'язати.”

11 Він і каже їй: “Якби мене зв'язати новими мотузками, що ще не були в роботі, я став би, як інші люди, малосильним.”

12 Взяла Даліла нового мотуззя і, зв'язавши його ним, крикнула до нього: “Самсоне! Філістимляни на тебе!” Засідка ж сиділа в кімнаті. Та він порвав мотуззя на руках, немов нитку.

13 Припадала Даліла знову до Самсона: “Досі глузуєш із мене й говориш мені неправду. Признайся ж бо таки, чим тебе можна б зв'язати?” Він відказав їй: “Якби ти зіткала сім кучерів з моєї голови в основу та прибила цвяхом на ткацькому валу, я став би малосилком, як інші люди.”

14 Тоді Даліла приспала його й, всукавши сім кучерів з його голови до основи, прибила

цвяхом та гукнула до нього: “Самсоне! Філістимляни на тебе!” Схопився він зо сну та й вирвав цвяха, разом з основою.
15 Насіла вона тоді на нього: “Як ти можеш казати, що мене любиш, коли серце твоє далеке від мене? Оце вже втретє ти насміявся з мене й не признавсь мені, у чому твоя велика сила!”
16 І говорила вона йому без перестанку, й докучала й нудила так, що вже саме життя йому набридло,
17 і він відкрив їй свою душу й сказав їй: “До моєї голови бритва ніколи не дотикалась, бо я від материнської утроби посвячений Богові. Якби мене остригти, зникла б моя сила, і став би я, як інші люди, малосильним.”
18 Тут зрозуміла Даліла, що він відкрив їй своє серце, й послала за філістимлянськими князями, щоб їм переказати: “Цим разом можете прибути, бо він відкрив мені своє серце.” Прибули князі філістимлянські й принесли з собою срібло.
19 Вона ж, приспавши його на колінах своїх, покликала одного чоловіка й веліла зголити сім кучерів на голові його. І став він слабшати, й сила його відійшла від нього.
20 І крикнула вона: “Самсоне! Філістимляни на тебе!” Прокинувсь він від сну та й подумав: “Дам собі раду й цим разом, як завсіди, і визволюся.” А того й не знав, що Господь відступив від нього.
21 Схопили його філістимляни, і, виколовши йому очі, привели його в Газу та й закували в мосяжні кайдани. І мусів він у тюрмі молоти на жорнах.
22 Тим часом волосся в нього на голові почало відростати, після того як його обстригли.
23 Зібрались князі філістимлянські принести велику жертву своєму богові Дагонові й повеселитись, бо казали: “Бог наш видав нам у руки ворога нашого Самсона.”
24 Побачивши його народ, став хвалити свого бога та гукати: “Бог наш видав нам у руки нашого ворога, того, що пустошив нашу землю, що побив стільки наших.”
25 І, розгулявшися, сказали: “Покличте нам Самсона, нехай нас забавляє!” Покликали його з тюрми, й мусів він їх розважати. І коли поставили його між стовпами,
26 Самсон сказав до хлопця, що тримав його за руку: “Пусти мене, щоб я міг обмацати стовпи, на яких стоїть будинок, щоб об них опертися.”
27 У будинку ж було повно чоловіків і жінок. Були там усі князі філістимлянські та й на покрівлі було до трьох тисяч чоловіків і жінок, що дивилися, як забавляв їх Самсон.
28 Озвавсь тоді Самсон до Господа й мовив: “Господи, Боже мій! Згляньсь на мене, благаю, й дай мені, Боже мій, ще тільки раз таку силу, щоб я за одним разом міг помститися на філістимлянах за моїх двоє очей.”

29 Тоді Самсон діткнув обидва середні стовпи, на яких стояв будинок, і опершись об них правою рукою об один стовп, а лівою об другий,
30 промовив: “Нехай умру я з філістимлянами!” І натиснув так сильно, що будинок завалився на князів і на ввесь люд, який був у ньому. І таким робом більш було тих, що він погубив умираючи, ніж тих, що їх убив за життя свого.
31 Тоді браття його й вся родина його батька прийшла й взяли його та поховали між Цорою та Ештаолом, у гробниці Маноаха, його батька. Був він суддею в Ізраїлі двадцять років.